

de sidste Aars økonomiske Udvikling. Thi netop under en saadan Udvikling er det af Betydning, at de Foranstaltninger, som Tiden kræver af Lovgivningsmagten, kan gennemføres uden unødigt Forsinkelse og med tilstrækkelig Konsekvens.

Flertallet understreger i Overensstemmelse hermed, at Etkammersystemets Gennemførelse ikke alene begrundes ud fra Flertallets principielle Opfattelse af Grundlaget for et virkeligt Folkestyre, men ogsaa i stigende Grad viser sig paakrævet, for at Lovgivningsmagtens vigtige Opgaver, bl. a. paa økonomiske og erhvervsmæssige Omraader, kan blive løst i rimelig Tid og paa forsvarlig Maade.

Flertallet indstiller derfor Forslaget til *Vedtagelse uforandret*.

Et *Mindretal* (Brorsen, Elgaard, Fuglsang og Krag) kan ikke tiltræde Regeringens Forslag om Ændringer i Grundloven allerede af den Grund, at Forfatnings-Ændringer som Regel kun bør finde Sted med mange Aars Mellemløb. I en folkestyret Stat bør der være noget, der ligger fast, og da først og fremmest Landets Grundlov, hvorefter hele det parlamentariske System er bygget op. Efter mange og lange Forhandlinger enedes man i 1915 om en Forfatning som den, vi lever under i Dag, med almindelig Valgret for Mænd og Kvinder til begge Rigsdagens Ting. Statsminister Zahle udtalte ved det højtidelige Fællesmøde den 5. Juni 1915: „Ved den nye Grundlov er alle politiske Privilegier afskaffet. Den giver lige statsborgerlig Ret til Mand og Kvinde, rig og fattig, høj og lav.“ Disse Ord har Gyldighed den Dag i Dag. Mindretallet mener derfor, at vi fremdeles kan være tjent med denne Grundlov, og finder det beklageligt, at der ogsaa paa dette Omraade skal rejses en Kamp mellem Partierne, der kun yderligere vil svække det parlamentariske Arbejde. Regeringens Forslag gaar kort fortalt ud paa at afskaffe Landstinget, og det indeholder intet at sætte i Stedet, der kan tjene som Værn for Mindretallets Ret.

I Lande med Etkammer-System findes

der dog visse Garantier mod overilede Beslutninger; til Eksempel skal her anføres, at der i den finske Forfatning findes den Bestemmelse, at en Trediedel af Rigsdagens Medlemmer altid ved et Lovforslags 3die Behandling kan forlange Sagen udsat til næste Rigsdag — efter nye Valg. Med Hensyn til nye Skatter eller Statslaans Optagelse kræves et Flertal af $\frac{2}{3}$ af de afgivne Stemmer. Endvidere kræves $\frac{2}{3}$ af de afgivne Stemmer, hvor det drejer sig om Ændringer i Landets Grundlov.

At der for Tiden findes et forskelligt politisk Flertal i Rigsdagens to Ting, kan ikke være tilstrækkelig Begrundelse for nu paa ny at rejse en Grundlovskamp. I Venstregeringernes Tid i de første Aar af dette Aarhundrede lykkedes det disse — trods ogsaa dengang forskelligt politisk Flertal i de to Ting — at gennemføre baade paa det skatte-politiske, det kommunal-politiske og det sociale Omraade særdeles betydningsfulde Love, der staa som Mærkepæle i hele den nyere Tids politiske Udvikling. Nu som da er det enhver Regerings Pligt, naar der opstaar Uoverensstemmelse mellem Folketing og Landsting, at faa denne udjævnet; her skal enhver Regering staa sin Prøve med Hensyn til Forhandlings-Evne og Forhandlings-Vilje.

Bestemmelsen om Indførelse af et fast Revisions-Udvalg kan, om man anser et saadant Udvalg for formaalstjenligt, gennemføres ved almindelig Lov. Mindretallet anser imidlertid ikke et saadant Udvalg for at være særlig paakrævet. Derimod bør der altid være rimelig Tid for Ministrene og deres Embedsmænd til grundig Gennemgang af de enkelte Lovforslag med de indføjede Ændringer, inden de ved 3die Behandling endeligt vedtages.

Af de af Mindretallet her anførte Grunde indstilles Forslaget til *Forkastelse*.

Et *andet Mindretal* (Korsgaard, Larsen-Badse og Christmas Møller) kan ikke slutte sig til Forslaget og indstiller det til *Forkastelse*.

Forslagets Idé er jo at forlade Tokam-